

Teklesz Botond: Csacskó

A testvérem kistfia egészen apró volt még amikor Csacskót kapta. Csacskó egy kis plüss állatka, aki Judie majommal, és pár más állatkával odakerült a gyermekágyba, mert bizony a kisfiúnak néha sírásra görbült a szája. Csacskó, aki különben a Micimackó mesék Fülesének élethű mása, abban is különleges, hogy egyben tárolóként is szolgál. Igen van a hátán egy zsebecske, amibe bármi apró dolgot be lehet dugni, majd a zipzár elhúzásával biztonságba tenni.

Csacskó elmaradhatatlan volt a kis Péter mellől, és neki mondta el bánatát és örömét egyaránt. Tisztán emlékszem arra is, amikor Péter orvosi műszereket kapott. Volt ott sztetoszkóp, vérnyomás mérő, apró lámpa, reflexkalapács, egyszerűen minden, ami Pétert leköthette az orvosi mesterség gyakorlása mellé.

A műanyag műszerek mellé persze páciens is kellett. Ez lettem én. A három éves Péter rettentő komoly arccal odajött hozzám és kezdte kicsomagolni a műszereket.

„Mondd, hogy ÁÁÁ!” Én engedelmesen kitátottam szájamat, Péter egy elemvilágítóval bevilágította a torkomba. „A torkod rendben van.” Jelentette ki. Utána apró kis ujjával feltúrta az orromba, bevilágította a szemembe, megkocogtatta fogaimat egy ceruzával.

Akkor már én sem bírtam tovább, hanem elmondtam neki, hogy kell a kis tömörgumi reflexkalapácsot használni. „Elég rosszak a fogaid.” Mondta, és én nevetve nyugtáztam, hogy igen, itt van egy kisember akiből egykoron talán tényleg orvos lesz, amikor én már talán nem is leszek majd mellette, hogy nevetve-sírva arra biztassam, soha ne feledje el a kis Csacskót.